

1

Ситен дъжд като внезапно спусната от небето завеса. Морските птици утихнаха, океанът онемя. Отраженията от светлините на къщите върху водата помътняха до сиво.

По брега крачеха двама души. Тя беше руса и слаба, със зелен бански, макар че през май в Мейн беше още студено. Той беше висок и сияещ; от него струеше светлина, която привличаше и задържаше погледа. Казваха се Лото и Матилд.

Загледаха се в езерцето, останало след отлива и пълно с бодливи същества, накъдрящи пясъка, докато изчезваха в него. После той обхвана лицето ѝ между дланите си и целуна бледите ѝ устни. В този миг примираше от щастие. Представи си как океанът се надига да ги засмуче, как облизва плътта им и захвърля костите им към кораловите си кътници в дълбините. Ако тя е до него, помисли си той, би изплувал на повърхността с песен на уста. Е, беше млад, на двайсет и две, и сутринта се беше оженил тайно за нея. Простима екстравагантност при дадените обстоятелства.

Пръстите ѝ се плъзнаха по гърба му, надолу под шортите, и опариха кожата му. Побутна го назад, насочи го нагоре по една дюна, обрасла със секирчета, после отново надолу, където стената от пясък правеше завет и беше по-топло. Настръхналата ѝ кожа беше по-

синяла под горнището на банския, а зърната на гърдите ѝ се бяха вдлъбнали от студа. Вече бяха на четири крака, макар че едрият пясък ги дращеше. Двата бяха само усти и ръце. Той рязко вдигна краката ѝ на хълбоците си, притисна я към земята, облъкна я с горещината си, превърна гърба си в дюна и тя престана да трепери. Ожулените ѝ колене бяха вирнати към небето.

Лото копнееше за нещо мощно и безсловесно. Какво? Да я облече като дреха. Представяше си как живее вечно в нейната топлина. Другите хора в живота му бяха опаднали един по един като плочки от домино, затова с всяко движение я приковаваше още повече, та да не може да го изостави. Представяше си как цял живот се любят на плажа, докато се превърнат в онези стари двойки, които практикуват спортно ходене сутрин, а кожата им е като лакирана орехова ядка. Дори на стари години той щеше да я носи във вихъра на вальса сред дюните, щеше да прави каквото си пожелае с крехките ѝ птичи кости, с изкуствените тазобедрени стави, с бионичното коляно. В небето щяха да се издигат безпилотни спасители, които да ги осветяват с прожекторите и да крещат: *Развратници!*, за да ги принудят да побягнат засрамени. И така цяла вечност. Той затвори очи и си го пожела. Миглите ѝ на бузите му, бедрата ѝ на кръста му, първата консумация на плашещото нещо, което бяха сторили. Бракът е завинаги.

[Беше планирал първият път да е на истинско легло, да е като ритуал. Затова си присвои крайбрежната къща на приятеля си Самюъл, където прекарваше повечето лета, откакто бе навършил петнайсет, и знаеше, че крият ключа под черупката на морската костенурка в градината. Къщата, пълна с карирани тапицерии, флоралните мотиви на „Либърти“ и гледжосаната керамика на „Фиеста“, потънала в прах; спалнята за гости, където нощем просветваше фарът, скалистият бряг долу. Така си представяше Лото първия път с това прекрасно момиче, което беше омаял да му стане съпруга. Ала Ма-

тилд беше права, като настоя да го направят на открито. Тя винаги имаше право. Той щеше да го разбере скоро.]

Всичко приключи твърде бързо. Когато тя изкрещя, скритите от дюната чайки се изстреляха към небето. По-късно щеше да му покаже как кожата над осмия ѝ прешлен се е раздрала от мидена черупка, докато той я е вкопавал все по-дълбоко и по-дълбоко в пясъка. Бяха притиснати толкова плътно един в друг, че смехът му се надигна от нейния корем, а нейният – от неговото гърло. Целуна скулите ѝ, ключицата, бледата ръка с разклонените като корени сини вени.

Лото мислеше, че огромният му глад ще се засити, ала не. Началото подсказваше, че винаги ще е така.

– Моята жена – каза той. – Моята.

Може би, вместо да я облече като дреха, щеше да я погълне цялата.

– Нима? – възкликна Матилд. – Да, защото съм робиня. Защото моето кралско семейство ме е продало за три мулета и ведро масло.

– Харесва ми твоето ведро с масло – каза Лото. – Вече е *моето* ведро. Толкова солено, толкова сладко.

– Престани – рече тя. Беше изгубила усмивката си, тъй стеснителна и неизменна, че той се стъписа, когато видя лицето ѝ без нея. – Никой не принадлежи на никого. Създадохме нещо по-голямо. Нещо ново.

Лото се вгледа замислено в нея, после гризна върха на носа ѝ. През тези две седмици я бе обичал от все сърце и от толкова силна обич я смяташе за прозрачна като стъкло. Прозираше чак до нейния живец от доброта. Ала стъклото е чупливо, трябваше да внимава.

– Имаш право – съгласи се той, ала си мислеше обратното, мислеше си колко дълбоко си принадлежат един на друг. Колко безусловно.

Между неговата и нейната кожа имаше съвсем мъничко място, едва колкото за малко въздух и хлъзгавата пот, която вече изстиваше. Ала трето същество – бракът им – бе успяло да се вмъкне там.

2

Покатериха се по скалите към къщата, която бяха оставили да свети в здрача.

Съюз, брак, съставен от отделни части. Лото беше шумен и изпълнен със светлина, Матилд беше мълчалива, бдителна. Лесно беше да повярваш, че той е по-добрата половина, която задава тона. Вярно е, че всичко, преживяно от него досега, последователно водеше към Матилд. Ако този живот не го беше подготвил за мига, в който тя влезе в него, нямаше да ги има *тях*.

Ръмежът се сгъсти в дъждовни капки. Побързаха да прекосят последните метри от брега.

[Мислено ги оставете там: слаби, млади, поели от мрак към топлина, прелитащи по студения пясък и камъните. Ще се върнем при тях. Засега не бива да откъсваме поглед от него. Той е лъчистият.]

Лото обичаше тази история. Все повтаряше, че е роден в спокойното око на ураган.

[Още отначало дяволски улучваше подходящия момент.]

Тогава майка му беше красива, а баща му беше още жив. Лято в края на шейсетте. Хамлин, Флорида. Къщата в плантацията беше съвсем нова, етикетите още стояха по мебелите. Капаците на прозорците не бяха

залостени и затракаха оглушително при първия порив на бурята.

После, за кратко, слънце. Дъждът капеше от бергамотовите дървета. В затишието бученето от фабриката за бутилиране на вода се разнесе над петте акра шубраци на семейното имение. В коридора две прислужници, готвачката, озеленителят и бригадирът от фабриката притискаха ухо към дървената врата. В стаята Антоанет плуваше сред бели чаршафи, а огромният Гауейн държеше пламналата глава на жена си. Леля Сали се беше навела да поеме бебето.

Появи се Лото: същински таласъм с издължени крайници, големи длани и стъпала и невероятно силни дробове. Гауейн го отнесе на светло до прозореца. Вятърът отново се разфуча, оживелите дъбове дирижираха бурята с мъхестите си ръце. Гауейн се разплака. Беше на седмото небе.

– Гауейн-младши – оповести той.

Ала в крайна сметка Антоанет беше свършила цялата работа и половината пламенна обич към съпруга ѝ вече бе насочена към сина ѝ.

– Не – възрази тя. Спомни си филма „Камелот“, който бяха гледали с Гауейн, преди да се оженят. – Ланселот ще е – отсече.

Мъжете ѝ щяха да носят различни рицарски имена. Ама и нея си я биваше.

Преди бурята да връхлети отново, пристигна лекарят и заши Антоанет. Сали намаза кожата на бебето със зехтин. Сякаш държеше в ръце собственото си туптящо сърце.

– Ланселот – прошепна тя, – какво име само. Сърцето ти ще бъде разбито. Но не се тревожи, аз ще се постарая да бъдеш Лото.

И понеже тя умееше да се провира между тапета и стената като мишка, на каквато и приличаше, започнаха да го наричат Лото.

* * *

Бебето си искаше своето. Тялото на Антоанет бе издецено, гърдите ѝ – сдъвкани. Измъчи се с кърменето. Но му прости веднага щом то започна да се усмихва и тя откри в него свой образ и подобие, своите трапчинки и своя чар. Испита облекчение, като съзря собствената си хубост в Лото. Роднините на съпруга ѝ не бяха красавци – бяха потомци на всевъзможни жители на Флорида: от индианците тимукуа до испанците и шотландците, избягалите роби, семинолите и авантюристите. Но най-вече бяха недодялани южняци. Сали беше с остри черти и кльошаво тяло. Гауейн беше космат, едър и мълчалив. В Хамлин се шегуваха, че е само наполовина човек – заченат от мечок, причакал майка му, когато отивала до нужника в двора. Антоанет си падаше по зализаните контета, по стройните хубавци и фукливите богаташи. Но цяла година след като се омъжи тя бе толкова запленена от съпруга си, че когато той се прибереше вечер, го следваше като в транс под душа, напълно облечена.

Антоанет беше отраснала с пет по-малки сестри в дървена къща на брега на Ню Хампшър: през зимата вътре духаше отвсякъде и тя направо умираше, преди да си навлече дрехите сутрин. Чекмеджета, пълни със запазени копчета и изтощени батерии. Печени картофи на масата шест пъти поред. Получи пълна стипендия за колежа „Смит“, но не можа да слезе от влака. Едно списание на съседната седалка се беше отворило на статия за Флорида с дървета, натежали от златни плодове, слънце, лукс. Топлина. Жени с рибешки опашки, които плуваха сред всякакви отенъци на зеленикавото. Беше предопределено да дойде тук. Пътува, докато линията свърши, докато свършиха и парите ѝ, и се добра на автостоп до Уики Уочи. Когато влезе в кабинета на импресариото, той огледа дългата ѝ до кръста червеникаворуса коса, змиевидните извивки на тялото ѝ и промърмори: „Да“.

Парадоксът да си русалка: колкото по-ленива из-

глеждаш, толкова по-усърдно работиш. Антоанет се усмихваше замечтано и заслепяваше. Морски крави се отъркваха в нея, дребни риби кълвяха косата ѝ. Но водата беше студена, двайсетина градуса, течението беше силно, а количеството въздух в дробовете ѝ беше колкото да се задържи на повърхността и да не потъне. Тунелът, по който русалките плуваха, за да стигнат до театралната зала, беше тъмен и дълъг и понякога нещо закачаше косите им и те увисваха на тях. Тя не виждаше публиката, но усещаше тежестта на погледите през стъклото. Поразгорещяваше се за невидимите зрители, караше ги да повярват. Понякога обаче, когато се усмихнеше, си мислеше за морските сирени такива, каквито ги познаваше: не за сладникавата Малка русалка, на която се преструваше, а за онази, която се беше отказала от езика си, от песента, опашката и дома си, за да стане безсмъртна. Онази, която беше способна с песента си да подмами цял кораб с мъже да се разбие в скалите и да наблюдава свирепостта как безжизнените им тела потъват към дъното.

Разбира се, когато я канеха, ходеше и във вилите. Срещаше се с телевизионни актьори и комици, с бейзболни играчи и дори веднъж с онзи певец с гъвкавия ханш, който след време стана и филмова звезда. Обещаха си разни неща, не изпълниха нито едно. За нея не изпращаха частни самолети. Нямахме разговори на четири очи с филмови режисьори. Никой нямаше да я настани в къща на Бевърли Хилс. Прехвърли трийсетте. Стана на трийсет и две. На трийсет и пет. Не можеше да бъде старлетка, осъзнаваше го, докато духаше свещичките на тортата. Очакваше я само студената вода, бавният балет.

И тогава в подводния театър влезе Сали. Беше на седемнайсет, загоряла от слънцето. Искаше да живее и беше избягала от дома си. Искаше да бъде нещо повече от мълчаливия си брат, който прекарваше по осемнайсет часа дневно в своята фабрика за бутилиране и се

прибираше у дома колкото да поспи. Но мениджърът на русалките само ѝ се изсмя. Такава хърба ставаше по-скоро за змиорка, отколкото за водна фея. Тя скръсти ръце и седна на пода на кабинета му. Той ѝ предложи щанда за хотдог, за да я накара да стане. После тя влезе в затъмнения амфитеатър и застана онемяла пред блестящото стъкло, зад което тъкмо течеше изпълнението на Антоанет по червено горнище на бански и опашка на русалка. Събираше цялата светлина.

Пламенното внимание на Сали се прикова в жената зад витрината и щеше да си остане завинаги насочено натам.

Сали стана незаменима. Обшиваше опашките с пайети, научи се с помощта на аспиратор да остъргва водораслите от вътрешната страна на стъклото. Един ден година по-късно Антоанет седеше прегърбена в помещението с тръбите и смъкваше подгизналата опашка от краката си, когато Сали се прокрадна до нея. Подаде ѝ брошура за новия парк на „Дисни“ близо до Орландо.

– Ти си Пепеляшка – прошепна ѝ.

Антоанет за пръв път в живота си се почувства разбрана.

– Така е – съгласи се тя.

И наистина стана – облече се в сатенена рокля с обръчи, сложи си тиара с циркони. Имаше апартамент наред портокалова горичка и нова съквартирантка – Сали. Антоанет се печеше на слънце на терасата по черен бански и ярко червило, когато Гауейн се качи по стълбите, понесъл семейния люлеещ се стол.

Той изпълни рамката на вратата – висок два метра, толкова космат, че брадата му се сливаше с косата, и толкова самотен, че жените вкусваха самотата като следа подире му. Мислеха го за глуповат, но когато родителите му загинаха при автомобилна катастрофа и го оставиха сам със седемгодишната му сестричка, Гауейн, тогава на двайсет, единствен прозря стойността на семейната земя. Използва спестяванията на родите-

лите си, за да построи фабрика, където да бутилира чистата студена вода от семейния извор. Да продаваш рожденото право на Флорида на неговите собственици може би е на границата на морала, но такъв бе американският начин да печелиш пари. Гауейн трупаше богатство и не харчеше нищо. Когато жаждата му за съпруга стана твърде остра, построи голяма къща, опасана с широки бели коринтски колони. Беше чувал, че съпругите обичат красивите колони. И зачака. Не се появиха никакви съпруги.

Тогава се обади сестра му да го помоли да ѝ донесе разни семейни вещи в новия апартамент и ето го тук, забравил да диша, когато съзря Антоанет – бяла и пищна. Нека ѝ простим, че не проумя какво има пред очите си. Злочестият Гауейн с чорлавата му коса, с мръсните му работни дрехи. Тя се усмихна и отново се изложи на обожанието на слънцето.

Сали погледна към приятелката си, после към брат си и усети как парченцата се наместват.

– Гауейн – каза тя, – това е Антоанет. Антоанет, това е брат ми. Той има няколко милиона в банката.

Антоанет се изправи, понесе се през стаята, вдигна слънчевите си очила на темето. Гауейн стоеше достатъчно близо, за да забележи как зеницата ѝ поглъща ириса, а после да съзре собственото си отражение в черното кръгче.

Сватбата стана набързо. Русалките на Антоанет бяха насядали по стълбите на църквата с лъскавите си опашки и хвърляха шепи рибешка храна към младоженците. Киселите ѝ роднини от Ню Хампшър едва издържаха жегата. Сали беше изваяла фигурка от марципан за върха на тортата: брат ѝ, повдигнал с една ръка Антоанет, изтегната възник като в грандиозния финал на спектакъла на русалките. След седмица поръчаха мебелите за къщата, наеха прислуга, булдозери започнаха да копят басейн. След като си подсигури домашния комфорт, младоженката не прояви въобра-

жение при харченето на парите; всичко беше конфекция, достатъчно качествено за нея.

Антоанет приемаше, че удобствата ѝ се полагат, но не очакваше любов. Ала Гауейн я изненада със своята ясна мисъл и нежност. И тя се зае с него. Когато избръсна всички косми, откри чувствително лице, ласкава уста. С роговите рамки за очила, които му купи, с ушитите по поръчка костюми той вече изглеждаше изискан и дори красив. Усмихна ѝ се преобразен от отсрещния край на стаята. И в този миг пламъчето в нея се разгоря.

Десет месеца по-късно ги връхлетя ураганът, бебето.

Тримата възрастни единодушно смятаха Лото за специален. Златен.

Гауейн вля в него цялата си обич, която тъй дълго беше таил в себе си. Бебето – къс от плът, изваян от надеждата. Гауейн, когото цял живот смятаха за глупав, пое сина си в ръце и усети тежестта на гения.

Сали, от своя страна, въртеше домакинството. Наемаше бавачките и ги уволняваше, задето не са като нея. Когато бебето прояде всякаква храна, тя сдъвкваше бананите и авокадото и ги пхаше в устичката му, сякаш хранеше пиле.

Веднага щом Антоанет получи първата усмивка на Лото, тя насочи цялата си енергия към него. Пускаше му Бетховен по уредбата колкото се може по-силно, изговаряше на висок глас музикални термини, за които беше чела някъде. Записа се на задочни курсове по ранни американски мебели, гръцка митология и лингвистика и му четеше целите си реферати. Мислеше си, че омърляното с грахово пюре бебе на високото столче може да възприема само една дванайсета от идеите ѝ, но всъщност никой не знаеше колко се запечатва в бебешкия мозък. Ако ще става велик човек, което бе несъмнено според нея, трябваше още отсега да го подготви за величието.